

SLAC NIEUWSBRIEF 2

EDITORIAAL

De komende opendeurdagen van het SLAC Beeldende Kunst zijn het unieke moment om de resultaten van de verschillende artistieke werkprocessen in onze ateliers te bezoeken. Het is tevens de kans om met de leerkrachten te praten over hun programma's, hun visie op het atelier, de voorbije projecten en de lopende processen.

In onze academie zijn verschillende processen waarneembaar. In de ateliers worden de resultaten van projecten getoond die het programma van het atelier reflecteren.

Een 'proces' is niet eenduidig omschrijfbaar: Het is niet tastbaar in de zin van duidelijk grijpbaar. Een project is het resultaat van een eigen invalshoek. Een proces situeert zich binnen een programma als doel binnen een doel. Een proces is een verzameling van opeenvolgende stappen en is gericht op het vinden van een haalbaar en uitgepuurd resultaat. Een leerkracht of een team van leerkrachten kan een welbepaald werkproces nastreven, maar er zijn ook verschillende soorten werkprocessen die verscheiden van elkaar, elkaar op inhoudelijk en vormelijk vlak inspireren. Deze diversiteit omtrent het proces wil binnen onze academie mogelijkheden aan de studenten bieden. De student kan een eigen parcours uitstippelen dat kan samenvallen of raakpunten hebben met evoluties van medestudenten, maar die evengoed een creatief weerwoord of contrast vormen tegenover die evoluties. Wij proberen tussen de uitersten van het proces een gezond evenwicht te vinden door te sturen maar ook af en toe los te laten. Procesmatig werken is een bewuste keuze voorafgegaan door een dringend verlangen.

Een student moet binnen de academie kunnen groeien en wordt daarin gesteund en gestimuleerd door de leerkrachten en medestudenten. Dit is een belangrijk aspect van het deeltijds kunstonderwijs: de creatieve ontwikkeling en uitwisseling in een atelier met meerdere studenten onder professionele begeleiding. Een student moet het gevoel hebben dat hij/zij in een atmosfeer van openheid en vertrouwen kan evolueren. Samenwerking en communicatie zijn daarbij essentieel, zowel in als tussen de ateliers.

De leerkrachten stemmen in de verschillende ateliers de doelen, projecten en werkwijze af op...binnen hun programma. Zonder afbreuk te doen aan een goed onderbouwd programma moeten onverwachte wendingen binnen dat programma mogelijk zijn. In een proces moet de student zijn/haar werkwijze leren bijsturen, leren van fouten en nadenken over andere mogelijkheden. De leerkracht is mentor; stimuleert en geeft de nodige artistieke en technische ondersteuning en versterkt dit proces door de samenwerking en uitwisseling tussen de verschillende ateliers kenbaar te maken.

We hopen U binnenkort de ontmoeten op onze opendeurdagen. Voor meer informatie kan U terecht op onze website, die vanaf half juni zal verschijnen onder de naam: www.slac.be.

Annemie Verbeek, directeur SLAC Beeldende kunst

Mission statement

SLAC-Nieuwsbrief vertaalt de polsslag van het SLAC Beeldende Kunst te Leuven. Langs de verschillende graden van het SLAC Beeldende Kunst heen belicht SLAC-Nieuwsbrief de diverse creatieve werkprocessen. Informerend en reflecterend wordt bericht over tentoonstellingen, onderzoek, lezingen en workshops. Via weloverwogen rubrieken wordt ruimte gegeven aan deze doelstelling.

SLAC-Nieuwsbrief kiest voor een actuele positie waarin we te weten komen wat docenten en studenten doet nadenken over beelden, hoe zij beelden ínbeelden en vérbelden, hoe zij beelden vormen en presenteren. De neerslag van hoe ieder atelier hierin een unieke plaats inneemt, hoe het zich onderscheidt en ook uitwisselingen aangaat met andere beeldende media vormt een streep punt van SLAC-Nieuwsbrief.

SLAC-Nieuwsbrief ambieert een concrete interactie tussen de culturele partners, de gastdocenten en de Leuvense academische wereld en wil zo extern bijdragen aan het culturele platform dat ons omringt.

Trajecten, een gesprek met Luc Delrue, intendant van M

"De lente is er om je naar buiten te oriënteren"; dat is het motto van Luc Delrue, intendant van M. Op zo'n eerste lenteprikkel ging ook de redactie van SLAC-Nieuwsbrief in om een gesprek te voeren over de ambities van M. En die ambities zijn niet min; de eerste jaren één grote retrospectieve tentoonstellingen per jaar met een focus op kunstenaars die ophef maakten na het modernisme en die nauwelijks getoond werden in ons land; driejaarlijks een prestigieuze tentoonstelling met internationale weerklank, genre Rogier van der Weyden (De Passie van de Meester, te zien in M, 20-09-2009 tot 06-12-2009); wekelijks een avond waarop een reflectief moment rond beeldcultuur (lezingen, projecties, debat...) geprogrammeerd wordt. Maar M wil meer zijn dan een museum. Naast de museale intenties ontwikkelt M een kunstenaarswerking. De kunstenaarswerking van M wil een dynamische cel binnen het museum worden. Een kunstenaarswerking binnen een museumcontext moet perfect combineerbaar zijn. M wil via de kunstenaarswerking ondermeer projecten opstarten en/of begeleiden en onderzoek steunen op het gebied van de beeldcultuur. M denkt bijvoorbeeld sterk na over het ondersteunen van talentvolle kunstenaars met een pril maar potentieel belovend oeuvre om hen zo de kans te bieden hun project verder te ontwikkelen. De klemtoon van dat oeuvre moet op onderzoek en experiment liggen, knipogend naar de 'universitaire' uitstraling van (de lokaliteit) Leuven. De kunstenaarswerking van M wil haar functie als beeldend laboratorium uitwerken in samenwerking met haar stedelijke partners, zoals het SLAC, IvOK, het STUK.... Het STUK is ons welbekend. Het IvOK of Instituut voor Onderzoek in de Kunsten, ingebed in de Associatie K.U.Leuven, is een instelling bij uitstek wat betreft de wisselwerking tussen kunst en onderzoek, in de breedste zin. De eerste stap naar een concrete samenwerking van M met het SLAC bewandelt twee bevragende pistes. Een eerste piste spitst zich toe op de jongeren (15-18 jaar). Kunnen we als academie jongeren een voor-professioneel parcours aanbieden? Is deze invulling, die ontegensprekelijk een mentaliteitssturing vereist, plausibel binnen de missie die de academie zichzelf voorhoudt? M zou deze voor-professionalisering mee kunnen uitwerken. Een concreet voorbeeld is de opvolging en subsidiëring van talentvolle jongeren na het beëindigen van hun studie aan

het SLAC. SLAC en M zouden dat voor-professionele kader kunnen realiseren door o.a. het opzetten van het kunstenaarsbezoeken -en intense werksessies. SLAC zal overwegen of dit kan in het kader en de filosofie van haar opdracht.

De tweede piste focust op de mogelijkheid om een omkadering te verzorgen voor kunstenaars, autodidact of in opleiding, en al dan niet verbonden aan het SLAC, die gesteund worden door M. Een uitvalsbasis voor dit idee kan het SLAC zijn, waar dan de nodige structuur moet worden voorbereid. Hoe zoeken en begeleiden we talenten binnen het instituut, hoe lassen we deze mogelijkheid in binnen de structuur van de academie? Het engagement om deze piste te concretiseren houdt in dat er een kader is waarin de taak, de tijdspanne en het tijdskrediet, en het soort begeleiding (welke (gast)docenten) wordt geconcretiseerd. De academie stelt dat er potentieel voorhanden is onder de studenten, studenten die de academie bezoeken voor het opdoen van knowhow en ambitieus genoeg zijn om het vrijetijdsgehalte te overstijgen. Studenten die dus adequaat kiezen voor een kunstenaarsontwikkeling in de vorm van een onderzoek met referenties naar het hedendaagse kunstparcours en ver weg denken van resultaat, tonen en verkopen. Een fysieke verbinding, in de vorm van een werkplek of een residentie binnen M behoort tot de mogelijkheden. Zelfs het aanbieden van masterclasses of een stage voor kunstenaars via het internationaal netwerk van M kan onderzocht worden..

De academie is zich met betrekking op deze samenwerking bewust van haar taak, die gestoeld is op een gezond democratiserend onderwijsprincipe. Studenten met uiteenlopende verlangens zijn welkom en moeten welkom blijven. (Alleen) Bovendien is het zo dat meer verbeterd en sterk geëngageerde studenten kunnen rekenen op een intensere en flexibele uitwisseling en doorverwijzing, afhankelijk van hun persoonlijke vaardigheden en interesses. Het nog virtuele kader omtrent de samenwerking met M is hierin reeds primair consequent en beoogt professionaliteit naast authenticiteit. Hoe anticiperen we hierop vanuit de academie?

Marc Horemans i.s.m. Luc Delrue

proces (o.:-sen) [<Fr. procès], I (...); 2 werking in haar voortgang beschouwd... van de rug af gezien

/Proces/ (I) staat tegenover /resultaat/, maar in /resultaat/ zit reeds de orde van het /proces/ dat eraan voorafgaat. Beide zijn tegengesteld, maar ook verbonden: /proces/ en /resultaat/ vormen een (muzikale) 'suite'. Beide termen vormen een onlosmakelijke denkeenheid. Wie /resultaat/ poneert, impliceert /proces/ en omgekeerd. Wie iets aan de ene term wijzigt, bewerkt een corresponderende verandering in de andere term. Maar bovendien is er steeds de gedachte om /resultaat/ afhankelijk en zelfs ondergeschikt te maken aan /proces/, vermits dit het /resultaat/ voorafgaat en er de bewerker van is.

De denk-eenheid /proces-resultaat/ heeft de veranderlijkheid als kern. Dit past goed in ons cultuurproject dat toch de veranderlijkheid als definitie van het zijnde poneert. Maar deze visie op het zijn is gekoppeld aan een merkwaardige visie op die veranderlijkheid: men heeft er namelijk vorm aan kunnen geven, ze denkbaar gemaakt, exposeer- en controleerbaar. In het /proces/ wordt dan wel de onstandvastigheid geëxalteerd, maar alleen omdat en voor zover men ze ontmaskerd heeft als voorspelbaar en dus stuurbaar.

/Proces/ staat tegenover /evolutie/. Beide termen zeggen opeenvolging, maar met heel andere nuances. In /evolutie/ zit een doel, een eindpunt ingebouwd: de /evolutie/ is er het middel toe. /Proces/ redeneert anders: het wijst niet naar een buiten zichzelf gericht punt, maar legt veeleer de klemtoon op de interne logica. /Proces/ neutraliseert de gedachte van een doel ten voordele van het blinde (in die zin ook zuivere) mechanisme, dat wel intern gestuurd, maar niet extern bepaald wordt. /Proces/ is niet transcendent, maar immanent.

/Proces/ heeft juist daardoor een dwingend karakter. Termen als /groei/ en /ontwikkeling/ impliceren een figuur van voltooiing waarin de /groei/ bekroond, het gegroeide gerealiseerd wordt. In /evolutie/ zit het resultaat steeds vervat. In /proces/ daarentegen wordt geen einddoel, geen resultaat geïmpliceerd. Het is precies daarom ook een sterkere structuur: het doet zich als fataal voor; onverschillig voor elke teleologische motivering, heeft geen steunpunt buiten zichzelf. /Proces/ is des te dwingender omdat het - zonder externe zin - ook restloos beschreven kan worden.

Het dwingende karakter van /proces/ betekent dat het een beschrijfbaar, verklaarbaar volgorde doorloopt. In /proces/ zit de idee van wetmatigheid - via wetenschappelijke objectivering grijpbaar, volgens een 'technische procedure' verlopend. /Proces/ wijst op iets waar wij het object, niet het subject van zijn. We nemen een initiatief, maar we ondergaan een /proces/, dat zegt het taalgevoel.

/Proces/ is een immanent gestuurd, wetmatig en dus objectiveerbaar verloop. Deze elementen brengt de idee /proces/ samen in een patroon dat zonder scrupules ook op een esthetische activiteit toegepast wordt. Alles zit in een technisch-instrumenteel denken vervat. /Proces/ is immers datgene wat als zonder 'doel' des te vollediger beschreven kan worden en waar des te makkelijker en ook willekeuriger een eigen doel aan toegekend kan worden.

Met /discipline/, die zeer strak volgens procedures en werkfasen verloopt, heeft /proces/ echter niets te maken. Een /discipline/ ondergaat men niet, men heeft ze geïnterioseerd. Een /proces/ daarentegen, daar staat men buiten: men moet wachten tot het is afgewikkeld. /Discipline/ is de gekozen onderwerping aan een orde - aan een traditie die in objectieve redenen wortelt, maar

niet tot die kennis van feiten is beperkt. Aan de /discipline/ wordt meteen ook een morele waarde gekoppeld. Een (artistieke) /discipline/ is een praktisch-ethisch combinaat. /Proces/ daarentegen ontoedoet gedragingen van die ethische keerzijde, die in de pre-moderne wereldorde zo natuurlijk uit ieder feit voortvloeit. /Proces/ verankert gedragingen in een wetenschappelijk-praktische orde, ontdaan van haar moreel-pragmatische keerzijde.

Terwijl in /discipline/ het esthetische haar autonomie vindt in een aanvaarde autoriteit, wordt het in /proces/ onderworpen aan de waardenloze autoriteit van vervreemde feiten. In /discipline/ transcendeert de maker zich, aan een /proces/ aliëneert hij zich vrijwillig. Noem het (creatieve) leven een /proces/, dat houdt meteen haar relativering in. Het verloopt dan binnen een dwingende, onvermijdelijke baan en heeft geen andere grond dan die onvermijdelijkheid. De term /natuurproces/ drukt dat goed uit. Wie dus de idee /proces/ op menselijke gedragingen toepast naturaliseert ze.

/Proces/ behoort tot de familie der samengestelde substantieven, met het voorzetsel /pro-/ in de boeg. Het past in een temporaliteit die niet meer als voortschrijdend, maar als vooruitsnellend wordt beschouwd. /Progressief/ en /productie/ zijn andere voorbeelden van die tijdsvorm. Het zijn woorden waarin het tijdsverloop en de gang die ze ons oplegt niet meer als onherroepelijke vernietiging (als verbrandingsmotor) wordt gezien, maar integendeel als een voertuig dat door die motor in een steeds verder stijgende lijn cumuleert.

/Proces/ impliceert dat er in de opeenvolging die we reeds noemden, ook een richting is, die onomkeerbaar is. Geen andere volgorde om ze te doorlopen is mogelijk, /proces/ is een éénrichtingsbaan: /proces/ vectorialiseert. Verschillende termen uit deze familie geven aan die richting een positieve waarde (/progressief/), maar /proces/ zelf is daarin neutraal. /Proces/ impliceert geen positief stijgende lijn, maar het loutere feit van de opeenvolging volgens een richting. /Proces/ is minder politiek-ideologisch beladen; het is een term uit de ideologie van de wetenschap.

/Proces/ en /productie/ liggen ook inhoudelijk in elkaars verlengde. /Productie/ is het door de mens gestuurde /proces/. Dit laatste ondergaat men, /productie/ bewerkt men.

In de kunst staan beide termen voor twee grote opties. Denken in termen van /proces/ of in termen van /productie/ leidt tot heel verschillende conclusies. Het Constructivistische ideaal steunt op /productie/; alle Vitalistische kunststrekkingen (alle expressionismen tot en met Beuys) vertrekken van /proces/. /Productie/ is geënt op machines, /proces/ op organen. /Productie/ is een enge versie van /proces/; immers alle /productie/ steunt op /proces/, maar niet alle /proces/ is /productie/. /Proces/ is het geheimzinnig vitale zoals dat nog denkbaar is binnen onze hypothese van het radicaal kenbare: /proces/ is simulatie van die vitaliteit. Het houdt zich nog net binnen de beschouwende orde, maar reikt reeds volop in de richting van de instrumentalisering. Een overgangsfiguur, een matig compromis.

De term /proces/ komt tegemoet aan het verlangen om alles vanuit de tijdsorde te bekijken. Voor ons is tijd immers garantie van vrijheid geworden, niet het domein van Fortuna en Verval. Via tijd kunnen wij ons vrijmaken van de dwang van de categorie, van alles

wat zweemt naar idee, naar een atemporele idealiteit. Via tijd kan iedereen erg goedkoop een relativist zijn. Onze cultuur durft de hypothese niet meer aan van iets dat een maatstaf buiten de tijd zou kunnen zijn.

Door het esthetische /proces/ te beklemtonen, zetten we het esthetische /resultaat/ buitenspel. Dat komt ons goed uit, want /resultaat/ impliceert de projectie van een ideale, juiste uitvoering. De spanning tussen realisatie en potentie is de bron van en de mogelijksvoorwaarde tot kritiek en criterium, waarde en waardeoordeel. Door het beklemtonen van /proces/ verdwijnt die dimensie van /resultaat/, namelijk de kritische spanning (de crisis). /Proces/ dekt het denken in termen van breuk, tegenstelling en sprong toe; het beklemtoont de continuïteit, het amalgaam, de verbondenheid.

/Proces/ negeert de scheppingsdaad, het herleidt alles tot antecedenten.

/Proces/ beschermt tegen het snijdende, radicale mechanisme van het oordeel (eigenlijk van de taal); het ontslaat van de pijnlijke verplichting een oordeel te moeten vellen. Een geargumenteed oordeel? Het is onze nachtmerrie: want ons niet meer motiveerbaar oordeel is een indecent verschijnsel geworden. /Proces/ is een zeer elegante manier om dit pijnlijke hoofdstuk van eindresultaat en onvermijdelijk en ondoenlijk eindoordeel te omzeilen. Het /proces/, de weg rechtvaardigt voor ons alles. (In de moraalfilosofie: de intentie primeert op de werken.)

Vandaar dat wij in het doorlopen van het

/proces/ zo vaak onze vrijheid lijken te realiseren. Dat is paradoxaal, want binnen het /proces/ heerst per definitie een dwingend verloop. Maar die vrijheid is er juist daardoor wel tegenover het /resultaat/ en tegenover de daarin geïmpliceerde beoordeling. Wij neigen ertoe een nieuw soort, zeer spitsvondige casuïstiek te ontwikkelen, nu ten aanzien van de 'weg' (zoals voorheen ten aanzien van de intentie). Zo denken wij ons - als uiting van wijze vitaliteit - te kunnen ontdoen van dat gênante resultaat.

De verschuiving van /resultaat/ naar /proces/ als terrein en object van het esthetische is voor de ene kunsttak haast een banaliteit, voor de andere een absurditeit. Tijdskunsten zijn uitvoeringskunsten en realiseren zich als en in de opeenvolging (niet na een opeenvolging). Ruimtekunsten leiden naar een gefixeerd resultaat waarin de opeenvolging hoogstens een facet is van de waarnemer en niet eens het belangrijkste. Ruimtekunsten bieden het globaliserende overzicht ten nadele van de gefaseerde opeenvolging. De ene vraagt om een participant, de andere om een waarnemer: Van die waarnemer willen we af (omwille van dat 'waar?'); theatraaliseren is de fundamentele tendens.

De idee /proces/ is dus pas een uitdaging voor de ruimtekunsten. Hoe het triomfantelijke overzicht breken, hoe ruimte projecteren in een temporaliteit? Hoe het oog via de koppeling aan de tijd, van haar troon stoten en onderwerpen? (De cinema doet dat op verpletterend succesvolle wijze.) Hoe van een resultaat-kunst een uitvoeringsvorm maken? Dat is de vraag van het impressionisme. Hoe een schilderij tot een partituur, of juist: hoe een schilderij tot spoor van een uitvoering maken? Of nog: hoe een poëtica (theorie van het kunstobject) tot stand brengen waarin de poiësis (de theorie van het maken), niet impliciet aanwezig is, maar integendeel zichtbaar en expliciet is gemaakt?

Deze vraag leidt naar een reflexieve, eerder dan een ponerende kunst. Een mengvorm waarin /doen/ en /zijn/ niet in een stabiele

verhouding staan: het /proces/ wordt in het /resultaat/ geïnstalleerd. Spiegelsituatie waarin men zichzelf ziet doen, waarin men dus afziet om zichzelf in een werk te projecteren. Niet de constructie van het werkstuk staat centraal, maar er wordt eindeloos gepoogd een constructie te realiseren die tegelijk het statuut van het bestaande én van het wordende zou hebben. Niet vanuit een autobiografische bekommernis, noch vanuit exhibitionisme - met bekentenis heeft /proces/ niets te maken. Eerder gaat het om het ik-moment van de tekst (niet in de tekst of van de maker) te realiseren. Zie hoe het object 'aanwezigheid' produceert! In het /proces/ blijkt de angst voor de radicale eenzaamheid van het kunstwerk.

Dit leidt tot een kunstenaarschap dat zijn eigen stappen permanent objecteert en documenteert. Er ontstaat wat elders een protocol wordt genoemd: de systematische notering van iedere verandering. Extreme objectivering van een handelingsverloop: om te controleren, om te reproduceren. In het protocol verliezen handelingen het ondoorzichtige van hun opeenvolging, maar ze worden anderzijds geheel verduisterd door hun objectivering. Geen inleving meer, maar louter exterieure notering. Nooit 'waarom?', steeds 'wat?'.

Picasso laat in zijn carnets het protocol van zijn creatief proces zien. Hij was daar bij uitstek door gefascineerd. We zien er een merkwaardige inbalseming van de eigen poiëtische 'gang'. Ieder 'doen' wordt ogenblikkelijk als 'document' opgeslagen (ah, onze onzalige geschiedenis met het document!). Een obscene zichtbaarheid ("Le Mystère Picasso" dan nog wel!) die de discipline vervangt. Via het protocol heeft er een zelfspiegeling, een involutie van de démarche naar 'binnen' toe, plaats. In plaats van het esthetische naar buiten te spatialiseren, wordt het naar binnen getemporaliseerd. Het geheim van de creativiteit wordt als /proces/ herschreven en herspeeld.

De vitalistische kunsten blijken aldus minstens zo imperialistisch tegenover de creativiteit als de constructivistische: het /proces/ verklaart kunst tot de echografie van de kunsthandeling. Is er een groot verschil tussen de simulatie van creativiteit door een programma (het Constructivisme) en de registratie van creativiteit in haar documentatie (het Vitalisme)? Me dunkt: in hun verschil vullen ze elkaar aan.

Het 'mysterie' van Het Onbekende Meesterwerk wordt schijnbaar behouden, maar door haar expositie ongedaan gemaakt. Nog even suggereert het /proces/ de esthetische autonomie, maar het is omdat ze reeds als soap werd voorzien en gepland.

Noot

(1) "I" staat rond ieder woord waarvan ik de logische structuur wil lezen, niet de inhoudelijke (ideologische, wetenschappelijke) betekenis. De betekenis als logische vorm.

Dirk Lauwaert

REVIEW

Workshop in de filialen Holsbeek en Bierbeek (lagere graad)

Tijdens de eerste 2 weken na de kerstvakantie kregen de kinderen (9-11 jarigen) uit de filialen Bierbeek en Holsbeek olv Bruin Smeyers een extra creatief impuls in de vorm van een workshop: **Theaterpoppen in houtpasta.**

Tentoonstelling Bierbeek

Tussen 16 maart en 3 april 2009 vond je in de hal van CC de Borre De tentoonstelling '**De wondere wereld van...**' met werk van de kinderen van het filiaal Bierbeek, in het kader van de jeugdboekenweek met als thema "fantasie" vond tussen 16 maart en 3 april 2009 plaats in CC de Borre (Bierbeek).

Open deuren in Holsbeek

Het filiaal Holsbeek opent voor de vijfde maal op rij, de deuren tijdens de openatelierweek in de Oude Pastorie te Kortrijk-Dutsel (adres)
woensdag 27 mei van 14 tot 17u
vrijdag 29 mei van 17 tot 19.30u
of zaterdag 30 mei van 9.30 tot 12.30u

SLAC in de Wijken.

SLAC in de wijken op 25 april 2009:

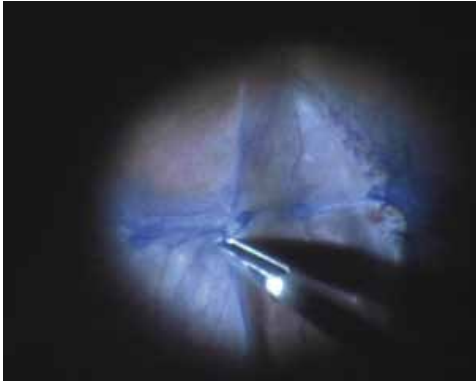
SLAC Beeldende Kunst en Conservatorium vestigden met kunstwerken en optredens in verschillende huiskamers in de wijken van de stad Leuven de aandacht op de naderende opening van M (M van Museum Leuven).

De leerlingen van de lagere en middelbare graad kregen de kans om naar aanleiding van de opening van het museum verschillende letters M te maken. Deze werden uitgewerkt in verschillende kunststijlen van de prehistorie tot de hedendaagse kunst waarbij heel wat verschillende materialen gebruikt werden. De resultaten werden getoond tijdens het voorproevertje "SLAC in de wijken", in samenwerking met het conservatorium. Deze M's zullen op de opening van het museum in september te bewonderen zijn.

TIME-LAPS videoinstallaties M

Begin 2007 vroeg M (M van Museum Leuven) aan het atelier Digitale Kunst om de opbouw van de nieuwe museumsite in beeld te brengen. Studenten Lieve Dralands en Jan Swinnen realiseerden een video-installatie, bestaande uit vier schermen, met referenties naar de gelaagdheid van het gebouw, de fascinerende wisselwerking tussen museum en stad en de complexiteit van het ontwerpproces. Het werk toont hoe architect Stéphane Beel er in slaagde de niveaoverschillen tussen de oude en nieuwe gebouwen te overbruggen door transparante, ingenieuze verbindingen.

De installatie wordt vanaf 20 september getoond in de antichambre van M.

Non-toxisch etsen in het atelier vrije grafiek

Het atelier Vrije grafiek zal vanaf september 2009 geüpdatet worden en de non-toxische diepdruk introduceren. Dit houdt in dat alle middelen die bij langdurig gebruik schadelijk zouden kunnen zijn voor leerlingen en leerkrachten, vervangen worden door producten die na jarenlange ontwikkeling door onafhankelijke en milieubewuste grafici, klaarstaan om het atelier om te vormen tot een properdere, gezondere werkplaats.

Gezondheid van mens en milieu, de toekomst en de leefbaarheid ervan is een thematiek die de laatste jaren - zeker niet zonder reden - heel veel aandacht krijgt.

Ook in de kunstwereld vindt men dit een prioriteit. Kunstenaars moeten hun ambacht niet meer in omstandigheden uitoefenen die honderden jaren geleden de norm waren. Overschakelen op non-toxisch etsen betekent investeren in beter welzijn, in creativiteit en in productiviteit.

Geïnteresseerden kunnen hierover op onze opendeurdagen meer uitleg krijgen.

AGENDA

Alle tentoonstellingen en projecten gaan door in het SLAC, tenzij expliciet anders vermeld.

ACTUEEL

PASSIE

Alle Ateliers Hogere Graad werken rond het thema Passie, als aanloop van de tentoonstelling 'De Passie van De Meester' in M.

Donderdag 7 mei – zaterdag 6 juni 2009

VERWACHT

MiX een laureatenconcept van het Vakoverschrijdend Atelier

Feestelijke opening op vrijdag 12 juni om 19u
Tentoonstelling van 12 tot en met 28 juni 2009 in de Norbertuspoort van Abdij Van Park, Heverlee
Openingsuren: woensdag tot en met zondag van 14 tot 17.30u

Activiteiten in de Norbertuspoort te Heverlee n.a.v de tentoonstelling MiX:

Lezing

"Waar de prinsen hun mosterd halen", een lezing over serendipiteit door Rosanne Van Klaveren op donderdag 18 juni 2009 om 20u

Workshops: Op dinsdag 16 juni in de voormiddag in schoolverband.

Een workshop voor de oudste kleuters om interactief een tentoonstelling te beleven.

Op dinsdag 23 juni in de voormiddag in schoolverband.

Op woensdag 24 juni van 15 tot 16.30u (max. 10 deelnemers) Een workshop voor 6 tot 10-jarigen om met hun (groot)ouders interactief een tentoonstelling te beleven.

www.mix7.be

PROCLAMATIE

Vrijdag 19 juni 2009 om 19u

OPENDEURDAGEN

SLAC Beeldende Kunst

Zaterdag 20, zondag 21 en maandag 22 juni 2009

Telkens van 14 tot 19u

SLAC conservatorium

Zaterdag 20 juni van 14 tot 19u

Inschrijvingen: www.slac.be

OPEN ATELIERDAGEN

Van 17 tot 23 september 2009

Tijdens de atelieruren

LAUREATEN 2009

Werk afgestudeerden Hoger Graad juni 2009

Opening op dinsdag 15 september om 18u

Van 16 september tot en met zaterdag 31 oktober 2009

PROCES- tentoonstelling alle Ateliers Hogere Graad

December 2009 - januari 2010

Colofon

V.U.: Annemie Verbeek, Zijpstraat 7, 3220 Holsbeek,

annemie.verbeek@leuven.be

Kernredactie: Beatrijs Albers, Marc Horemans, Evelien Prové,

Patrick Vranckx, Annemie Verbeek

Proefcorrectie: Evelien Prové

Vormgeving: Atelier Reclamekunst SLAC

o.l.v. Patrick Vranckx & Kristel Geukens

Druk: Acco Leuven

Medewerkers SLAC-Nieuwsbrief editie 2: Luc Delrue, intendant

M-M van Museum Leuven, Dirk Lauwaert, De Witte Raaf,

Inge Vanbekbergen, An Smeyers, Katrien De Naeyer, Zsolt Varsegi,

Erwin Oosterbosch

Beeld recto: Karlien Claeys, atelier Reclamekunst

Contact: reacties op dit eerste nummer kan u mailen naar

evelien.prove@leuven.be

SLAC Beeldende Kunst

(SLAC, Stad Leuven Academie en Conservatorium)

Dirk Boutsiaan 60-62 3000 Leuven

Openingsuren: ma-vr: 9 - 21.30u - zat: 9 - 18u

Op zon- en feestdagen en tijdens schoolvakanties gesloten

Meer info: www.slac.be of mail naar: evelien.prove@leuven.be